

Carl Farelund
Gustava Sofia Fagerlund
Det var Carl Fagerlund
som tillsammans med
Daniel Ljungqvist till-
verkade de första pinn-
stolarna.

Här nedan följer en intervju med Fröken Elise Killander. Vill
tidning som ligger bakom intevjun, har ej gått att få någon
het i.

Pinnstolen, den hederliga svenska, kann fira sin hundraårsdag
i dag, eller i morgon, i fjol eller nästa år det vet ingen
tigt säkert. Men varje dag får den en vänlig blick, och varje
dag sitter fröken Killander på den. Ty det är hon som äger
och den är mycket vacker, där den står i hennes våning vid
hallavägen. Stolen är mjuk och len i formerna, den är gjord
ljus björk och den har tålt de hundra åren väl och otaliga
ningar. Aldrig har en pinne knäckts, aldrig har stolen haltat
aldrig har behövt repareras. Och man sitter vidunderligt
på den, den ger vila åt en trött bakdel och den stöder ryggen
perfekt.

I *Stabfark* Dag

Det är synd, sade fröken Killander, när vi provsuttit hennes pinnstol, att man som barn inte vet vad man som äldre skall komma att intressera sig för! När jag var barn och hade möjlighet, brydde jag mig inte alls om att ta reda på saker och ting, och nu, när jag vill veta, då är det för sent, ingen kan berätta för mig! Naturligtvis borde de gamla och kloka skriva upp sådant, som de måste förstå att deras efterkommande en gång vill veta. Men å andra sidan kan väl ingen gissa sig till vad som om hundra år kommer att bli särskilt intressant. Vad som för mig förefaller helt vardagligt och bagatellartat, kan vara höft märkligt för mina anhöriga i följande generationer. Hur kom det sig, att den vackra herrgårdsfrun satte sig att konstruera en pinnstol! I en tid, då en ostoppad trästol inte var någonting! Då kunde väl ingen fin fru drömma om att placera en dylik i ett sällskapsrum eller vid ett matbord, vilket vi gärna gör nu för tiden.

Se, det är just det som är så förargligt, säger fröken Killander. Jag minns min farmor ganska väl, jag kunde ju frågat henne.

Elise Killander

Med den första pinnstolen

Men inte brydde jag mig om denna oansenliga gamla stol! Min mor fick den, det vet jag. Och nu tycker jag själv om den. Alla vet vi att farmor "uppfunnit" den och i senare tid blivit smått berömd för den.

Men ingen vet, varför hon gjorde det. Kanske var en föregångskvinna, som redan för hundra år sedan insåg pinnstolens charm. Kanske tyckte hon att det väldiga huset behövde fler stolar. En gång när det var bröllop på Hook, hystes åttio nattgäster - naturligtvis var stolbehovet stort.

Flera stolar tillverkades efter samma modell, men alla de andra var svarta, och var de finns, vet ingen. Huvudsaken är ju också att vi har urstolen, den allra första bevarad.

Mycket kan man t. ex. undra varifrån farmor fick den amerikanska förebilden. Hon hade såvitt vi vet inga amerikanska kontakter, hon hade aldrig varit utomlands. Förmodligen fick hon väl en dag se en bild, blev inspirerad och tänkte att det vore något för Ljungqvist att försöka sig på! Aldrig tänkte hon att hon därmed gav upphof till en storindustri, stoluppfinningen var nog för henne en bagatell. Eljest hade hon väl åtminstone nämt den i något brev, som finns bevarade. Hon var nämligen en mycket talangfull brevskriverska.

Upptecknat av
Erik Fagerlund
Bottnaryd